

ΕΚΕΙΝΟΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΑΝΘΡΩΠΟΣ Ο ΜΠΕΡΖΟ!...

Μπερζό ήταν ένας καλοδεμένος και γερός χωροφύλακας, με ένα μεγάλο και λεβεντικό μουστάκι. Ήταν πάντα να πή ένα ποτηράκι κρασί και να χαϊδεύει τη γυναίκα. Έχει λάτρη, στην πατρίδα του, ήταν πιστός και χαλαρόπαιδος. Γι' αυτό και ο Μπερζό, μόλις έφτασε την εφημέρια, μεθοκοπίστας σαν χορτάτος μελιόμυ. Μα δεν άλλοιζε τότε του. Δεν έκανε χαριάδες και δεν έβρισκαν στο λαιμό του τα κερπιά, σαν τους μεθυσμένους. Τό κρασί τον έκανε διασκεδαστικό, παιχνιδιάρη και... καταγέλαστο! Τα χαμίνια, που άφάνιζαν τις μυϊκές και το φρόνιμα, μόλις έδειξαν το κωτσόκοπο κανένας άλλος χωροφύλακας, γινόντουσαν κατόπιν! Μα μόλις αντικράβη τον Μπερζό, περνούσαν στο λαιμό του, τραβούσαν τα χέρια του και ξεροφύλακας: — «Ο Μπερζό! Νά, ο Μπερζό!...

Καιμιά φορά, όταν ο Μπερζό ήταν στα κελιά του, όταν δηλαδή είχε πη κανένα κατωστάρια παραπάνω, τα χαμίνια τον σταθρόνιαν κυριολογικά με τα τρελλά περιφρονήματά τους:

— «Ε, Μπερζό, άντε μαράθο, Μπερζό!... Ντοφής, Μπερζό, ντοφής! Μην παραστάνεις, Μπερζό!...

Αλλά τα γέλινα τον παιδιών στέλιαν βελόνα λερνάτα το γόητρο της Χοροφύλαξης. Με ο Μπερζό ήταν τόσο χαλάς και τόσο ανοχτόκαρδος άνθρωπος, που κανείς ποτέ δεν σιλολογούσε το γόητρο της Χοροφύλαξης και τα παρόμοια χοροφύλακα...

Ο σταθμός της Χοροφύλαξης ήταν στο βάθος του μεγάλου δρόμου, στην άκρη ενός μεγάλου πεδίου, κοντά στον κάμπο. Ήταν ένα τετράγωνο σπίτι με κόκκινα κεραμίδια, με δύο παράθυρα και με μία μικρή σημάδια πάνω απ' την πόρτα. Ξενοδοσιμένη ή ο τον ήλιο και τις βροχές. Το πεδίο ήταν χωμαμένο σε τρία μέρη. Κάθε χωροφύλακας είχε το δικό του. Ο χωροφύλακας Αυτών, φυσικά, είχε πάρει το μεγαλύτερο και το καλύτερο, γιατί ήταν ο πιο γενναίος απ' όλους. Κι' ο Μπερζό, που δεν έδινε μιά τσακιστή δεκάρα για το πεδίο, είχε παρατήσει και το δικό του μερίδιο στον άρχοντα Αυτών. Η γυναίκα αιώσωνε το χωροφύλακα λές κι' ήταν γεννημένη για περιβολάισσα. Όχι μονάχα ήξερε να φουτεύει και να ποτίζει τα λαχανικά, μα ήξερε και πώς λείπανε απ' τ' άλλα πεδία κι' έτσι τα περιόρισε στην αγορά και διαλάισσε το μισιότιμο του άνδρα της. Η καξέη γλώσσα μιλούσε λέγανε ότι ο Αυτών προστάτευε εκείνον τον χωραστάρη τον Μπερζό, κι' αυτό το λόγο.

Η υπηρεσία δεν εμπόδιζε έτσι τον Μπερζό να προσποιηθεί στο κατήλιό και να διασκεδάζει τις παύσεις με τ' άστια του. Κάθε μέρα γινόταν πού χωρατάρης και πού ανοχτόκαρδος, κι' έτσι σιλοβόταν την καρδιά όλο του κόπιου.

Έχει κοντά στη χώρα καθόταν σε μία παλιολογία κι' ένας κενυρός, που δεν είχε άδεια ποτέ του και του κενυρούς όποτε του κάλυψε, δίχως να λογαριάζει τους χωροφύλακες. Ο Αυτών, από καρπό τούρα, τον είχε στο μύτι, μα δεν κατάφευγε να τον πιάσει απ' αυτοφόρος. Ο κενυρός κερδόνταν σαν το διάβολο και κανείς ποτέ δεν βρόθιζε μαζί του πρόσωπο με πρόσωπο. Μα λέγανε, διάστημα, ότι ο Μπερζό πήγανε τη νύχτα σε' εκείνη την καλύβη κι' έκανε παφια του κενυρού, σαν να ήταν παιδικός φίλος του. Πούδς μπορούσε να πιστέψει ένα τέτοιο πράγμα; ...

***

Μία νύχτα, μοιταταία, κάτω από το φως της λάμπας του πετρελαίου, που ήταν χωμασιμένη κι' ένα δικαίο της καλύβης του κενυρού, δύο άνθρωποι καθόντουσαν γύρω απ' το παλιό τραπέζι. Ο Μπερζό με το πηλίο του χωροφύλακα στο χοντρό κεφάλι του κι' ο Περούς, ο κενυρός, με άπειροτιμή γένεια και μουστάκια, που βρισκόταν σαν λήσταρχος. Μα όσο κι' άν ήταν άρχος στο πρόσωπο ο Περούς, ήξερε να φιλέψει καλά έναν σύντροφο, και κάθε τόσο περνούσε τον Μπερζό και τσοπυρξέει μαζί του το ποτήρι. Ο Μπερζό δεν ήθελε δά και πολλά παρακάμια, για να χαρή εκείνο το υπέροχο κοκκινιά του Περούς. Ήταν βάλισμα! Έπιανε λοιπόν και χτύπαγε τη γλώσσα του στον οπίσθιο απ' την εφημέρια.

Κατά τα μεσάνυχτα κι' οι δύο τους είχαν έρθει πια στο χέφι και ο Περούς, που τού άρεσαν τα ιδιότροπα πράγματα, πρότεινε στο χωροφύλακα:

- Δεν πάμε να ριζώσουμε μία ματιά στη φάρα;
- Ο Μπερζό γούρλωσε τα μάτια του.
- Πού φάρα; ούτως ή άλλως.
- Εκείνη που έχω στήσει για τους λαγούς, του άπάντησε χωροφύλακας πονηρά ο κενυρός.
- Μία είναι χωροφύλακας! Έκανε ο Μπερζό.
- Δέ βαρύνει! Πάμε, βρέ άδελφέ! τον πασιμάρισε ο Περούς.

— Δεν ιστορώ, διάολε! Είναι χωροφύλακας! διαμαρτυρήθηκε ο Μπερζό. Έπειτα, αυτό που λές είναι κονταμάρα...

— Άν δεν έθελεις, Μπερζό, δεν είσαι φίλος! του άπάντησε ο Περούς. Ο χωροφύλακας είχε ένα κακό έλάττωμα: Δεν ήθελε να χαλάσει ποτέ την καρδιά της παύρας του. Όταν κάποιος είχε πη και τη σεξική δουλειά, γινόταν ήμερος κι' ύπακουσο σαν άρνάκι. Ποτέ του δεν σιλολογούσαν τις συνήθειες. Έκανε ό,τι περνούσε απ' το μυαλό του και δεν έδινε λόγο σε κανένα. Γι' αυτό έβρισκε πάλι το κεφάλι και πήγε μαζί με τον Περούς.

Η νύχτα ήταν όμορφη. Οι κάμποι έβλαπταν από τ' άσημένο φως του φεγγαριού. Κι' οι δύο φίλοι βρόθιζαν γρήγορα στη μέση του λόγου. Έκει πέρα σταθάναν και καττάζιζαν στα μύτια. Ήσαν κι' οι δύο εφημεριόμνη. Η δροσιά της νύχτας τους ξαλάφρωνε την καρδιά. Ο Μπερζό μουσούλιζε τα μύτια και χαμογέλασε. Ένωσθηε μία άπεφύλακτη αγάλλισια. Έπειτα, ξεκλιόθηκε πάνω στα χορτάκια, δίπλα στον Περούς, κι' άρχισε να σιλολογείται με παρόμοιο το κρασί, που είχαν άφησει στην καλύβη. Για ζήτημα κονταμάρα! Άν το ήταν λάβει μαζί τους! Τι γέλινα, τι ξεκατόματα, που δά γινόταν έτσι λέρα, ζαίτο από τ' άνοχότιμο φεγγάρι! Ήταν έτοιμος λοιπόν να κάνει λόγο στον Περούς, όταν ξεφύρανε αδόκιμα βήματα εκεί τριγύρω. Ο Περούς πνύχτηκε όρθιος κι' άρχισε να παρισνομένη πίσω από τους ώμους. Την ίδια στιγμή κι' οι δύο τους είδαν πού πέρα τον άρχοφύλακα με το δίκαννο στο χέφι.

— Αύτη τη φορά σε πιάσαμε, Περούς! γρόνταξε ο άρχοφύλακας στον κενυρό. Λυπάμαι πολύ που δά σε κλείσω στο φρέσκο, μα είναι καρδός τούρα που μάς κάλυψε να μη κλείσουμε μαζί νύχτα και μέρα...

Ο Περούς, μόλις άκουσε τα λόγια του άρχοφύλακα, κι' ένα κρημια βρόθιξε πίσω από καπί πανύψηλος θάμνος και τόβιασε στα πόδια. Ο Μπερζό, όπως ήταν ξεκλιόμνη στη σκιά ενός δένδρου, σηκώθηκε όρθιος και χρομύ-χρομύ τόβιασε κι' αέτος στα πόδια. Ο άρχοφύλακας είχε το να τον στον Περούς και γάινετα ότι δεν τον είχε πρσέξει. Άρχισε λοιπόν να τρέχει, σέρονοντας όλο παρόμοιο πού γούργαγε τα πόδια του. Μα τη στιγμή άρχισότος πού κατάλαβε ότι του κολόπιαν πια η άδεια, άκουσε μία τονερα κι' ένωσθηε στο άριστο του χέφι ένα ξεφονικό κάμφο από τα σκαριά, που τότε είχε αείσει ο άρχοφύλακας. Ο Μπερζό δάγκωσε τα χέλια του από τον πόνο.

— Άχ, σάβλε! ούρλιαξε, και στάθηκε για να βγάλει το πιστόλι του.

Έπειτα, με τα μύτια κόκκινα απ' το κρασί κι' από τη λείαση, σημάδεψε τον άρχοφύλακα, που έφτανε τρέχοντας κοντά του, και τον σώμασε καττρεξέ νερό, με μία σφαιρά στην καρδιά...

Μία άχτιδα του φεγγαριού φώτισε τον άσπρο κελό, που έβγαλε άνοιξη από την γέννη της πιστολιού του. Ο Μπερζό άπόμνη άκίνητος, με το πιστόλι στο χέφι και καττάζοντας με γοηδόνια μύτια το πόνια του άρχοφύλακα. Οι άχνη του κρασιού είχαν καθίσει κόπας τ' αναλό του. Κίτταξε λοιπόν το πόνια κι' ήταν έτοιμος να λιποθυμήσει από τον τρόμο του, όταν άκουσε άκουσε κοντά του τη φωνή του κενυρού Περούς:

— Τι διάβολο έκανε, Μπερζό;

Και δίχως να προσέξει το ματωμένο χέφι του Μπερζό από τα σκαριά του άρχοφύλακα, έσπυρε κι' άρχισε να καττάζι με τρούπο το κερό. Έπειτα άπλωσε τα χέρια του κι' άρχισε να φάγει... Ο Μπερζό άκίνητος, με το δάχτυλο στη σκανδαλή του πιστολιού, καττάζε τότε στον Περούς και τότε το πόνια του άρχοφύλακα. Κι' άβγαίνα, άσπυρε μια ιδέα στο μυαλό του. Σήκωσε λοιπόν το πιστόλι, σημάδεψε μία στιγμή και περιβόηκε.

***

Τα ξεμεφρονήματα έφτασε στο χωριό ένα κάμφο με δύο πόνια. Πίσω από το κάμφο περπατούσε ο Μπερζό με το άριστο του χέφι δεμένο και χωμασιμένο από το λαιμό μ' ένα ματηλί.

— Άκουσα από μαζουρά μία τονερακι, έξηγηότος καταθρονομένος στους περιέρους, κι' έτρεξε άμέσως για να δω τι ήταν. Μόλις έφτασα λοιπόν εκεί κοντά, είδα τον Περούς σηκωμένο πάνω από τον άρχοφύλακα, που είχε σκοτώσει, να φάγει βισαγίνα τους κόπας του. Μα πην προηόμισα να βγάλω το πιστόλι μου, ο Περούς με είδε και πουρξέ. Τα σκαλιά εύτοχως με πήρανε στο μπράτσο. Έγώ τότε, τα είδα μαζου γύρω μου κι' έβανα εκείνο που έπρεπε να κάνω... Τον σκότωσα σαν σκύλο, έκει κοντά, στο πόνια του άρχοφύλακα!

Κι' ο...γενναίος Μπερζό στάθηκε στον πρώτο κατήλιό να πη ένα κρασί, για να σταυλώσει λιγάκι η καρδιά του...

